

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 442/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., zastúpenej advokátom Mgr. Antonom Čahojom, Advokátska kancelária, Ulica 29. augusta 19, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 52 Er 9660/2013, sp. zn. 52 Er 9661/2013, sp. zn. 52 Er 9662/2013 a sp. zn. 52 Er 9663/2013 a jeho uzneseniami zo 14. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2014 doručená sťažnosť A. K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 52 Er 9660/2013, sp. zn. 52 Er 9661/2013, sp. zn. 52 Er 9662/2013 a sp. zn. 52 Er 9663/2013 a jeho uzneseniami zo 14. februára 2014 (ďalej len „napadnutý postup“ a „napadnuté uznesenia“).

Napadnutými uzneseniami okresný súd zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii v označených konaniach sťažovateľky. Podstatou námietok sťažovateľky v konaniach pred okresným súdom bolo tvrdenie, že jej exekučné tituly (platobné výmery za komunálny odpad, pozn.) nikdy neboli doručené, preto boli formálne nevykonateľné, čo malo byť podľa sťažovateľky dôvodom na zastavenie exekúcie.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla dôvody s náležitou právnou argumentáciou na vec vzťahujúcich sa predpisov a tvrdila, že exekučné tituly, na základe ktorých prebiehajú napadnuté konania, teda platobné výmery za komunálny odpad, nikdy nenadobudli právoplatnosť, a tým aj vykonateľnosť, a že na exekučných tituloch je nesprávne vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti. Okresnému súdu vytýkala, že sa *„pri rozhodovaní o podaných námietok nezaoberal existenciou exekučného titulu ani neskúmal, či platobné výmery boli skutočne doručené“*. Na základe uvedeného sťažovateľka formulovala petit svojej sťažnosti, v ktorom sa domáhala vyslovenia porušenia označených práv napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu, žiadala, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia okresného súdu a veci im vrátil na ďalšie konania, ako aj finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a náhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 337,68 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd úvodom konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio

inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnutý postup okresného súdu a ním vydané uznesenia o zamietnutí námietok sťažovateľky, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že v napadnutých konaniach konal a rozhodoval vyšší súdny úradník, a preto proti týmto uzneseniam bolo možné podať odvolania ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľka zrejme nevyužila. Napadnuté uznesenia okresného súdu, ako aj sťažovateľkou namietaný postup, ktorý vydaniu rozhodnutí predchádzal, bol na základe odvolania preskúmateľný zákonným sudcom v uvedenej veci podľa § 374 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 251 ods. 4 OSP, keďže, ako to z kópií napadnutých uznesení vyplýva, o námietkach proti exekúciám rozhodoval poverený vyšší súdny úradník, proti rozhodnutiam ktorého je v zmysle skôr uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vždy prípustné odvolanie. S prihliadnutím na to bolo preto potrebné túto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014